

Karins vittnesbörd - Del 2

[Spara som PDF](#)

”Berättelsen om hur jag kom in i Livets Ord... och vägen ut därifrån”

Del 2: Årskurs 1 på Livets Ords bibelskola - 1984-85

Andlig trafikolycka

Jag gick årskurs 1 på Livets Ord läsåret 1984-85. För mig var det året som en slags andlig trafikolycka, ett stort trauma som det tog flera år att komma igen ifrån. Ändå hade jag faktiskt stor glädje av det som skolan lärde ut. Jag tog mycket tid under ett par följande år med att reparera och repetera. Jag var inställd på att fortsätta i Trosrörelsen, eftersom jag inte upplevde att jag hade något val.

Uppryckandets tid

Första dagen, när vi hade introduktion, sa Ulf Ekman till oss alla fyrahundra elever: *"Det här är uppryckandets tid, då saker ska ryckas upp ur dig som djävulen planterat.."*

Jag märkte så småningom att vad som då ryckts upp ur mig var min tro. Från och med detta yttrande var jag inte säker på någonting längre. Något nytt skulle byggas upp med tiden, baserat på undervisning från talarstolen, men den första terminen hade jag inte mycket att haka upp mitt liv på. Grunden hade ryckts undan, och jag måste vänta, lyssna och försöka pussla ihop någonting nytt. Jag tappade glädjen, sörjde min förlust, det som jag aldrig skulle få tillbaka. *"Du har varit trygg alldeles för länge! Gud kallar dig ut i strid. En krigsmans dagar är dina dagar på jorden."* Mitt stumma rop var: jag har aldrig varit trygg! Vänta!

Vad som var tabu var att vända sig bakåt, att längta efter det som varit. *"Du ska inte ha din identitet hemma vid kaffekoppen, du ska ha den ute vid fronten!"* Vad kriget egentligen gick ut på begrep jag helt enkelt aldrig under det första året. Att nedsättande artiklar i tidningarna och konstiga blickar på jobbet ingick i kriget märkte jag förstås snart. *"Djävulen tycker inte om det här"*, var förklaringen när Uppsala Nya Tidning reagerade, såväl som när andra kristna gjorde det.

Personligen kände jag mig andligt våldtagen. Någon hade öppnat mitt innersta som en konservburk och rörde om där inne där ingen människa skulle få röra. Jag mådde mycket dåligt psykiskt och även fysiskt, överansträngning och för mycket folk på för små ytor ledde till ständiga förkylningar, en evig hosta och smärtor i bröstmusklerna av allt hostande. Uppsala Nya skrev om elever som hade det som jag. Men ledningen på Livets Ord sa: "*Tidningarna ljuger*". Min slutsats blev att det var ingen idé att berätta för någon om hur det kändes. Så jag teg, och när man frågade: "*Hur många av er är glada att ni går på den här fantastiska skolan?*", då räckte även jag upp handen. För att inte störa eller sticka ut och bli uppmärksam. Jag tänkte stå ut till juni, då vi skulle sluta. Då tänkte jag att det skulle bli som förut igen...

Vi ska få er alla förvandlade!

En annan utfästelse som ofta återkom var: "*Vi ska minsann få er alla förvandlade*". Det lät inte roligt alls, och känslan det väckte var samma som när jag var liten och de större killarna hotade med att ta oss småtjejer ut i skogen. Jag var fast besluten att inte bli förvandlad. Jag trodde att de flesta kände det som jag, men jag vet inte om det stämde.

Mitt mål var att komma ut från skolan och bort från stan. Någonstans där man kunde få ställa frågor och inte som nu bara lyssna vecka ut och vecka in, allt medan frågorna hopade sig.

Jag vågade aldrig gråta

Vem skulle kunna hjälpa mig? Inte Ulleråker. Inte någon jag kände. Det fanns ingen som visste tillräckligt, utom de som själva var med. Innan skolans slut var jag mer eller mindre psykiskt sjuk. Utåt höll jag masken. Två veckor innan vårterminens slut fick jag ett samtal med Linda Graaf, som var lärare på skolan det året och det följande. "*Du behöver vård*", ansåg hon. Men vem skulle kunna vårda mig? Jag vågade tala med henne, men inte helt lita på henne. För hon var så vänlig så hon tillhörde säkert de "religiösa"! Jag hade fattat det så att allt gott, vänligt och varmt i tron var "religiöst". Kvar fanns endast det hårda stöveltrampet. Om Gud var sådan, varför skulle jag då leva?

Ville inte till himlen

Jag ville inte till himlen. "*Våra möten är förberedelser för himlen!*" För mig var det ingen himmel att ha. Jag kunde minnas underbara möten med Gud. Från förr. "Förr" var emellertid religiöst och därför bannlyst. I fem månader trodde jag

uppriktigt att jag var på väg till helvetet. Till himlen ville jag ju inte. Men jag tänkte ändå tappert leva som en kristen till min sista dag.

"De har tagit bort min Herre"

"De har tagit bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom..." Ett bibelord som ofta ringde i mitt sinne detta år.

Jag slutar!

Jullovet 1984 närmade sig, jag var uttröttad, hade bronkit och hosta hela nätterna (man kan höra min hosta på kassetterna från grupp 1 det året) och jag var olycklig. Näst sista dagen kom jag på: "Jag slutar!". Idén var ny. Det var tabu att sluta. Så istället för julavslutning med lång profetia av Ulf Ekman, gick jag ut och såg på julhandeln. Det var en vacker dag. Jag reste till mitt föräldrahem i Norrland över julen. Det skulle verkligen bli skönt! En konstig sak på skolan var att när julen närmade sig började lärarna ta fram oss för förbön inför den stora utmaningen att åka hem över julen! Jag längtade efter julen och lite lugn och ro. Nu hade jag dessutom bestämt mig för att inte återvända till kursen efter juluppehållet. Jag tänkte jobba och lyssna på kassetter i lugn och ro och i min egen takt.

Efter jullovets kom jag tillbaka till Uppsala och gick inte på nyårskonferensen. Jag gick inte till skolan heller första veckan. Men jag ringde dit ärlig som jag är och sa att jag hade slutat. Den som svarade ville gärna prata med mig. Kunde hon få hälsa på?

Uppsökande verksamhet

Ett besök kunde jag ju inte neka henne, eller kunde jag? Jag blev mycket nervös. Dagen kom och personen I. dök upp tillsammans med Å. Jag berättade hur jag kände det inför skolan. Å. hörde till dem som bara tyckte att det var ett underbart år, och hon hade bara känt att en sån som jag bara inte skulle sluta, för hon såg så tydligt att Gud hade tänkt använda mig. I. talade om sitt eget bibelskoleår och om hur hon vid ett tillfälle känt sig överväldigad av Guds makt, något "åååh" som ingivit fruktan och respekt. Sedan var hon inte längre sin egen.

Tack, men jag ville nog helst ändå sluta skolan. Vi skildes åt, och jag kände mig ömtålig, som ett ägg utan skal. Så känslig, så ömtålig. Jag hade stark ångest. På kvällen fick jag en andlig upplevelse. Jag visste inte om det var djävulen eller Gud. Jag förstod att han ville att jag skulle gå tillbaka till skolan. Jag bestämde

mig för att göra det. Det var som om det skulle plötsligt vara möjligt. Nej, det var inte jag som bestämde, Gud sa det. Jo, det var jag, jag sa: "*Jag lyder*".

"I was the lion"

Jag såg en inre bild från en av mina käraste böcker, *The Horse and His Boy* av C.S. Lewis. Pojken Shasta och prinsessan Aravis flyr på sina Narniahästar undan en skara soldater, och hästarna springer så fort de orkar. Tror de, tills det kommer lejon och jagar dem, ja river Aravis svårt på ryggen! Farten ökas och barnen kommer på så sätt fram i tid.

Senare förklarar Aslan (Jesus) för Shasta: "*I was the lion!*". Varför gjorde han det? För att rädda dem undan en större fara. För att rädda deras liv. För att bud skulle komma fram i tid till det land som fiendestyrkan var på väg att anfälla. Jag är böjd att tro att Gud såg att jag inte skulle klara av att leva som avhoppare vid det tillfället.

Så mycket konstigt hade hänt under hösten att jag undrade vem som skulle kunna laga mig. Jag kände att det enda jag trodde skulle fungera var att stanna kvar och låta de ansvariga konfronteras med resultatet. Jag trodde på deras ärlighet. Och var förvissad om att ingen annan skulle begripa eller kunna hantera vad jag varit med om, och nu menar jag det som rivits ner under hösten.

Tidigare i livet hade jag haft enstaka övernaturliga/mystiska erfarenheter. Varför jag sökt mig till Ulf Ekman var för att jag trodde att han verkade veta vad det handlade om. Jag ville nog helst lära mig "leva ett övernaturligt kristet liv", men jag ville också ha förståelse och vänlighet.

En vacker vinter

Det var januari och jag gick tillbaka till Livets Ord. Första månaderna hade jag det faktiskt jättebra och trivdes. Jag tyckte om undervisningen, det var soligt vackert vinterväder och lättare att orka, och jag gjorde ett par praktiska justeringar för att underlätta. Det gick jättebra, men efter påsklovet då jag varit för mig själv några dagar gav jag upp igen och satt andligt sett på hasorna terminen ut.

På väg till förtappelsen?

Skolan slutade. Jag hade ett fast beslut att aldrig "tala illa om" vare sig skolan eller dess ledning. Jag trodde hela tiden att Ulf Ekman menade väl, fast det ändå blev fel. Den som höll mig vid liv var en kamrat. Vi talade inte mycket om hur jag kände det utan for ut på cykelturer och plockade svamp och bär. Efter det att jag

givit upp efter påsken 1985 hade jag en känsla inom mig att jag skulle komma till helvetet, men jag märkte på henne att hon inte trodde så. Trösterika predikningar om Yttersta domen, som jag hörde något halvår efter att jag slutade: Bertil Johansson, Hans Lindholm.

Men det skulle dröja ytterligare ca elva år innan jag kom ut från Livets ord. Så läs vidare!

I februari året därpå berättade jag för första gången om mina känslor, då för mina cellgruppsledare. De tog en hel dag med mig. För första gången berättade jag så mycket som jag kunde berätta. De bad för mig. Att få tala om det som hänt var en stor lättnad.

Samtal på kontoret

I oktober samma år jag gick ut 1:an, 1985, fick jag tala ut med Ulf på hans kontor. Jag fick verkligen ligga i för att få en tid i hans almanacka, men när jag väl fick det hade han bokat in mig för en hel timme. Det behövdes inte. Jag berättade ganska kort, och han bad för mig. Efter det samtalet, när jag kommit hem, kände jag att jag kunde gråta för första gången på ca 2 år. Jag hade varit för rädd för att gråta. När jag nu märkte att han accepterade mig trots allt som hänt, kunde jag gråta igen.

Helad från smärtsamma minnen!

En månad senare hände något mycket speciellt. Jag berättade nämligen alltsammans för Gud – för första gången. Jag hade inga ord för vad jag ville säga. Jag frågade honom, grät och bad i tungor, och han svarade, och suddade i mitt minne, så att de 6 värsta minnena blev oåtkomliga! Det som följt mig dag och natt var utsuddat. Det var ett helandeunder!

1988

Ett par år senare, gick jag en kortare undersköterskekurs. Jag märkte till min stora förvåning att massor av saker som varit jobbiga på bibelskolan fanns där också! Gruppträck, konkurrens, att sitta passiv och lyssna vecka efter vecka i stället för att ta initiativ och ha ansvar. Rollbyte från att ha varit den som själv gör åtgärder till att vara den som är föremål för åtgärder. Att vara tvungen skydda sin själ från alltför många intryck. MEN – där fanns inte någon andlig konkurrens, jämförelse, eller påverkan.

/Karin

[<- Till Del 1](#) | [Till Del 3 ->](#)